

De kristna församlingarna och de förestående valen.

Waldenström, Paul Peter,

53 Ea Br. : 1914

National Library
of Sweden

WALDENSTRÖM, PAUL PETER

De kristna församlingarna och...

Sv. Saml.

Polit.

Sv.

(B.P.)

1914

Kungl. bibliotek

0 0000 000084416

Polit.
So.
(P)
1914

De kristna församlingarna och de förestående valen.

Af P. Waldenström.

Det är nu kommet därhän, att andra kammaren upplösts. Nya val förestå alltså. Att dessa komma att nära beröra de kristna församlingarna i landet är klart. Det har ock redan visat sig. Ett gammalt ordspråk säger: »Hvad ej ändras kan, fördrag!» Och så måste vi finna oss i de slitningar, som oundvikligen äro förenade med ett sådant val.

Att många frikyrkliga vänner tycka illa vara, att jag och Boberg och Norberg blanda oss i dessa val samt i skrift uttrycka våra tankar, det är lika naturligt, som att många andra kristna tacka Gud därför. Vi veta också, att de s. k. liberala kristna skulle tacka både oss och Gud för vårt uppträdande, ifall vi vore af samma åsikt som de. Mera värde har icke deras missnöje nu, än hvad deras tacksamhet skulle hafva då. Men nu skylla de sitt missnöje *under förevändning af den skada, som de kristna församlingarna måste lida genom det att vi skrifa, såsom vi nu göra.* Denna skada skulle de icke se, *om vi skrefve efter deras åsikt.*

Emellertid måste de frikyrkliga troende finna sig däruti, att vi hafva en uppfattning af den politiska situ-

ationen äfven vi, och att vi uttala våra tankar offentligt, när vi tro oss se, hvad som är *icke allenast nyttigt utan rent af en lifsfråga för landet*. Och jag tänker, att man icke har någon rättighet att anse oss så okunniga, dumma och omdömeslösa, att vi icke kunna i den delen ställa oss vid sidan åtminstone af flertalet af de frikyrkliga predikanter och andra, för att icke tala om de 27 riksdagsmännen, hvilka agitera i motsatt riktning. Är icke församlingsbandet starkare än så, att det för somliga brister af denna anledning, så är deras afgang från församlingarna inte att anse såsom något försvagande af dessa församlingar. Det är märkvärdigt, om icke våra kristna, och särskildt frikyrkliga kristna, någonsin skola lära sig att skilja mellan A och B, hade jag så när sagt.

Att många frikyrkliga kristna, och däribland äfven predikanter, anse att den demokrati, som den Staaffska ministären arbetat för, är ett önskemål för svenska folket, det kan man naturligtvis icke tadla. Att de äfven arbeta för detta önskemåls förverkligande, det kan man icke heller klandra. Det är deras fulla rätt. Men hvad *som icke är rätt utan orättfärdigt*, det är när t. ex. predikanter och andra mer upplysta frikyrkliga liberaler försöka inbilla folket sådant, som t. ex. en nyss skref beklagande »P. W:s och Norbergs envisa högerpolitik och agitationer, så att Waldenström nästan kräfver af de kristna, att de skola rösta med högern.» Sådant kan inte bero bara på bristande förstånd.

Hvar och en människa vet, att striden nu gäller för eller emot ett nödvändigt förstärkande af Sveriges försvar.

Och jag vill hemställa till alla frikyrkliga predikanter, om icke ärligheten fordrar, att de låta folket veta, att det är *detta*, det är fråga om, *och icke fråga om en strid emellan höger och vänster, mellan »kapitalismen och småfolket»* — en sträng som man nu flitigt spelar på. Ty Sveriges frihet och självständighet är en sak, *lika viktig för småfolket som för kapitalisterna, lika viktig för de frikyrkliga som för de statskyrkliga, för öfverklass som för underklass*. Jag vill därför också bedja dem: Låten bli att försöka uppväcka folkets misstänksamhet genom att framställa saken så, som gällde den något kungligt övergrepp gent emot folkets självstyrelse. Sådan ärlighet bevisa flere liberala tidningar, hvilka dock icke begära att anses vara i positiv mening kristna. Och då är det väl icke för mycket att begära detsamma af troende kristna, isynnerhet predikanter.

Vi behöfva bara kasta en blick öfver till vårt grannland Finland och se, hvad där passerar i dessa dagar för att förstå, hvad vi en dag kunna ha att vänta för en självstyrelse, därest vi icke hålla oss beredda att i nödfall med vapen i hand värna vår självständighet.

Alltså, bröder, talen gärna i församlingarna, talen med folket om de val, som nu förestå. Sägen dem: *Här gäller, att vi fatta en bestämd ställning, hvar och en efter sin öfvertygelse, inför den frågan: för eller emot ett stärkande af Sveriges försvar*. Gören hvad I kunnen, icke för att grunla bort denna fråga, utan tvärtom för att ställa den i så klart ljus som möjligt. Därmed skolen I vara bäst försvarade inför Gud och inför fosterlandet.

Att man velat göra af denna fråga på sätt och vis äfven en frikyrklig fråga genom att visa på, hur de frikyrkliga alltid haft mer hjälp af de liberala än af de moderata, det är löjligt. Hvad har här det ena med det andra att göra? Jag har väl något förstånd om frikyrklighet äfven jag. Ja, jag vågar fråga, hvar den person finnes, som gjort kraftigare insatser än jag för den frikyrkliga rörelsens sunda utveckling i vårt land.

Det förvånar mig på det högsta, när en sådan förståndig frikyrklig broder som Sven Bengtsson i Norup sökte försvaga Norbergs kraftiga inlägg i den föreliggande frågan genom att anföra det märkvärdiga förhållandet, att en troende och gudfruktig statskyrklig biskop intog samma ståndpunkt som han. Har icke Sven Bengtsson tänkt uppå *alla de ogudaktiga och gudsförnekande liberaler, som han själf lalade om och som stå på samma sida som han själf?* Och om den nämnde biskopen hade uttalat sig för de liberalas manifest och de 27 troende riksdagsmännens försvar, hvad skulle hr Bengtsson då ha sagt? Skulle han då ha sett någonting betänkligt däri? Nej, låt oss vara ärliga, jag upprepar det igen, och *inför allt folket sanningsenligt uttala, hvad här nu är fråga om. Då är jag också viss, att svenska folket skall vid valen visa, att det förstår, att Sveriges frihet och själfständighet är vår allra främsta lifsfråga.* Ett drygt ansvar ådraga sig de som försöka att förvilla bort denna enkla sak.

